

กฎหมายรัฐธรรมนูญไทยกับการขัดแย้งหลักเสรีนิยมประชาธิปไตย*

Thai Constitution Law and Conflicts Against Liberal Democracy

พิทักษ์พล ปรีชาชาติ

Phithakpol Preechachart

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Thailand

E-mail: dpeturb@hotmail.com

บทคัดย่อ

การเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์มาเป็นระบอบประชาธิปไตย เมื่อวันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ. 2475 คนไทยในยุคปัจจุบันคงทราบดีว่า ดร.ปรีดี พนมยงค์ ได้กล่าวสุนทรพจน์ไว้ในคราวเปลี่ยนแปลงการปกครองที่แสดงถึงวัตถุประสงค์และเจตนาของคณะราษฎรในเรื่อง “คณะราษฎรกับการอภิวัฒน์ประชาธิปไตย” ที่เปลี่ยนการปกครองในระบอบประชาธิปไตยในหลักการที่รับรองสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชน รัฐบาลมาจากการเลือกตั้งและให้พระมหากษัตริย์อยู่ภายใต้รัฐธรรมนูญ นี่คือการเจตนารมณ์ที่แท้จริงของ “คณะราษฎร” ที่ต้องการส่งเสริมสิทธิเสรีภาพในการปกครองของประชาชน โดยประชาชน เพื่อประชาชน ปัญหาที่ตามมาได้คือการต่อต้านจากกลุ่มคนที่ต้องสูญเสียผลประโยชน์ในทางการเมืองการต่อต้านจึงเกิดขึ้น “คณะกู้บ้านกู้เมือง” โดยพระองค์เจ้าบรมวงศ์เธอ เมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. 2476 วัตถุประสงค์ของบทความนี้ เพื่อเปรียบเทียบโครงสร้างในกฎหมายรัฐธรรมนูญทุกฉบับที่บังคับใช้ว่ามีบทบัญญัติขัดแย้งกับหลักเสรีนิยมประชาธิปไตยอย่างไร จึงต้องศึกษาเอกสารกฎหมายรัฐธรรมนูญไทยจำนวน 20 ฉบับที่บังคับใช้ (รวมทั้งฉบับ 2560 อีกด้วย) ทำให้ทราบว่าบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญทุกฉบับมีปัญหาขัดแย้งหลักเสรีนิยมประชาธิปไตย อาทิเช่น ไม่คำนึงถึงการรับรองสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชน หลักความเสมอภาคในกฎหมายที่ไม่ให้พระมหากษัตริย์อยู่ภายใต้รัฐธรรมนูญ เป็นต้น

การปฏิวัติรัฐประหารในระยะเวลา 82 ปี (พ.ศ. 2557) มีจำนวน 25 ครั้ง ถือได้ว่าเป็นกลุ่มอำนาจนิยมมีอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาดเหนือรัฐ โดยไม่คำนึงถึงสิทธิเสรีภาพของประชาชนหรือการมีส่วนร่วมทางการเมือง การเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครองนับเมื่อปี พ.ศ. 2475 ได้มีการต่อต้านกลุ่มคณะราษฎรตลอดมาและแสดงให้เห็นว่าพระราชอำนาจได้กลับคืนมาในรัฐธรรมนูญ ฉบับชั่วคราว พ.ศ. 2490 ที่กลุ่มอำนาจนิยมได้สร้างยุทธศาสตร์ให้ประชาชนชาวไทยและสังคมโลกได้เห็นว่า เป็นความแตกแยกของนักการ

*ได้รับบทความ: 17 มิถุนายน 2563; แก้ไขบทความ: 18 พฤศจิกายน 2563; ตอรับตีพิมพ์: 8 ธันวาคม 2563

เนื่องจากกรณีสวรรคตของรัชกาลที่ 8 และสร้างรัฐธรรมนูญที่เป็นภาพว่าเราเป็นเสรีนิยมประชาธิปไตยที่ปกปิดความจริงไว้เท่านั้น

คำสำคัญ: คณะราษฎร; ประชาธิปไตย; รัฐธรรมนูญ

Abstract

In the Siamese Revolution of 1932 (B.E. 2475) that change the country's absolute monarchy to constitutional monarchy on 24th of June, it can be seen that Pridi Banomyong had given a speech, "Khana Ratsadon and Democracy Revolution," pertaining to a true main purpose and intention of 'Khana Ratsadon' or the People's Party. The content was about democracy which upholds fundamental rights and freedom of Thai people, government from election, and a king under constitution. These all were the true main intention of Khana Ratsadon who wished to promote such rights of the people in making government of the people, by the people and for the people. However, problems arose; the change was followed by resistance from a group losing political benefits. The first resistance, led by Prince Boworadet and his group called National Salvation Group, was known as Boworadet Rebellion taking place in October 1933. This article aims at comparing structures of all Thai constitutions in effect to examine on how sections conflict with democracy ideology. The study was historical, documentary research analyzing 20 constitutions enforced including that of B.E. 2560. The findings showed provisions in all constitutions are contrary to democracy ideology, for instance, fundamental rights of the people taken for granted and ungenuine equality principle which keeps a king above the constitution.

It can be said that an authoritarian group has won absolute power over the state in 25 coups d'état throughout 82 years' time till 2014 (B.E. 2557), regardless of liberties and political participation of Thai people. Since the change in 1932 (B.E. 2475) there has continually been anti-Khana Ratsadon groups and resulted in return of Royal powers as seen in Constitution (interim) B.E. 2490. The authoritarians had formulated deceptive strategies deluding Thai people and global society into thinking it was disharmony of politicians because of the death of King Rama VIII incident and wrote constitution as an image covering the truth.

Keywords: People's Party (Khana Ratsadon); Democracy; Constitution

1. บทนำ

นับจากคณะราษฎรได้เปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์มาเป็นระบอบประชาธิปไตย เมื่อวันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ. 2475 ซึ่งคนไทยในยุคปัจจุบันคงทราบดีในครั้งนั้นจากการศึกษาทราบว่า ดร.ปรีดี พนมยงค์ ที่ได้รับการยอมรับจากสังคมไทยให้เป็นรัฐบุรุษในเวลาต่อมาได้กล่าวสุนทรพจน์ไว้ในคราวเปลี่ยนแปลงการปกครองที่แสดงถึงวัตถุประสงค์และเจตนาของคณะราษฎร ในเรื่อง “คณะราษฎรกับการอภิวัฒน์ประชาธิปไตย” ที่ว่าจะเปลี่ยนการปกครองภายใต้รัฐธรรมนูญประชาธิปไตย บัดนี้ระยะเวลาได้ล่วงเลยมา 88 ปี แล้วได้สะท้อนปัญหาออกมาอย่างมากมายที่แสดงให้เห็นว่า การพัฒนาหลักเสรีนิยมประชาธิปไตยไทยไม่ต่อเนื่อง แต่สิ่งที่คณะราษฎรได้กระทำตามวัตถุประสงค์และเจตนารมณ์ก็คือรัฐธรรมนูญ (พ.ศ. 2475) ที่เป็นรัฐธรรมนูญประชาธิปไตยฉบับแรกที่มีในมาตรา 2 บัญญัติว่า “อำนาจอธิปไตยย่อมมาจากปวงชนชาวสยาม พระมหากษัตริย์ผู้เป็นประมุขทรงใช้อำนาจแต่โดยบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้” เป็นการลดบทบาทของพระมหากษัตริย์ในการใช้อำนาจตามหลักการที่พระมหากษัตริย์อยู่ภายใต้รัฐธรรมนูญ (Constitutional Monarchy) ในการเปลี่ยนแปลงการปกครองเพื่อส่งเสริมสิทธิเสรีภาพในการปกครองของประชาชน โดยประชาชนเพื่อประชาชน แต่การไปเปลี่ยนแปลงในสิ่งที่ครอบครองอำนาจนานยาวนานย่อมต้องมีการต่อต้านจากกลุ่มคนบางกลุ่มที่มีความไม่พอใจในการกระทำของคณะราษฎร เพราะกลุ่มคนเหล่านั้น ต้องสูญเสียผลประโยชน์ใน

ทางการเมือง การต่อต้านจึงเกิดขึ้นจาก “คณะกู้บ้านกู้เมือง” โดยพระองค์เจ้าบรมวงศ์ที่กระทำรัฐประหารในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2476 แต่ไม่สำเร็จ ต่อมาพวกที่นับถือราชวงศ์ (Jaijing, 2005 : 78-117) พวกรอยัลลิสต์ (Royalism) หรือขุนนางอำมาตย์ที่ต้องการให้พระราชอำนาจยังคงเป็นของพระมหากษัตริย์มีอำนาจสูงสุดอยู่เช่นเดิมได้กระทำสำเร็จในการปฏิวัติรัฐประหารโดย พลโทผิน ชุณหะวัณ เป็นหัวหน้าและประกาศใช้รัฐธรรมนูญ ฉบับชั่วคราว พ.ศ. 2490 ที่ให้อำนาจพระมหากษัตริย์เกี่ยวข้องฝ่ายบริหาร มีพระราชอำนาจแต่งตั้งอธิรัฐมนตรีในมาตรา 9 ดังนั้นระบบอำนาจนิยม (Authoritarianism) ได้ใช้อำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาดเหนือประชาชนโดยไม่คำนึงถึงสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐาน รวมทั้งรัฐธรรมนูญฉบับแรกของไทยที่ถือได้ว่าเป็นการเปิดความขัดแย้งของสังคมไทยนั่นเอง

2. สภาพปัญหา

ในขณะที่ปัญญาชนไทยในยุคดังกล่าวที่ได้มีโอกาสไปเล่าเรียนศึกษามาจากต่างประเทศ ในยุโรปนั้นกลับมองเห็นว่า สังคมไทยเป็นสังคมที่เอาเปรียบประชาชนที่ไม่ได้รับการศึกษามีการใช้อำนาจกดขี่ข่มเหงให้เป็นทาสเป็นไพร่ ทำให้ชาวสยามขาดสิทธิเสรีภาพที่ควรจะได้รับจากรัฐการพัฒนาประเทศชาติก็ไม่สามารถกระทำได้เท่าที่ควรกลายเป็นมูลเหตุในการเสีสิทธิสภาพนอกอาณาเขตด้วยประการหนึ่งประกอบกับเหตุผลในการปฏิวัติเปลี่ยนแปลงการปกครองใน พ.ศ. 2475 อยู่ช่วงที่ประเทศชาติอยู่ในสภาพเกิดวิกฤตเศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลก การต่อต้านคณะราษฎรได้เริ่มต้นจากกลุ่ม

ขุนนางอำมาตย์ที่มียุทธศาสตร์ในการเข้ามาดำเนินงานทางการเมืองในรัฐสภานับตั้งแต่คณะอนุกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ (Setthabutt, 1999 : 17) ที่ประธานอนุกรรมการได้แถลงว่า “ในการร่างรัฐธรรมนูญนี้ อนุกรรมการได้ทำติดต่อกับสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวตลอดเวลา” หรือในคณะรัฐมนตรีหรือในฐานะนักคิดนักเขียน นักสื่อสารมวลชนที่สอดแทรกเข้ามาซึ่งถือได้ว่ากลุ่มต่อต้านเหล่านี้ได้ทำให้บทบัญญัติในรัฐธรรมนูญขัดแย้งตามหลักเสรีนิยมประชาธิปไตยที่แท้จริงและชัดเจนตามมณีนีติประชาธิปไตยโดยสิ้นเชิง การทำรัฐประหารแต่ละครั้งก็เพื่อที่จะปรับปรุงข้อความในรัฐธรรมนูญในส่วนที่นำไปสร้างฐานอำนาจนิติรัฐให้กลุ่มอำนาจนิยม โดยที่ไม่มีใครกล้าคัดค้าน รูปแบบบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญดังกล่าวเกือบทุกๆ ฉบับที่บังคับใช้ที่เป็นปัญหาที่ขัดแย้งหลักเสรีนิยมประชาธิปไตยและขัดต่อคุณธรรมประชาธิปไตยนับตั้งแต่เปลี่ยนแปลงการปกครองมาจนถึงปัจจุบัน สรุปสภาพปัญหาของกฎหมายรัฐธรรมนูญไทยและการขัดแย้งกับหลักเสรีนิยมประชาธิปไตย มีดังนี้

1. บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญไทยไม่คำนึงถึงคุณธรรมประชาธิปไตย
2. การแบ่งแยกอำนาจในรัฐธรรมนูญไม่เด็ดขาดทำให้องค์กรอื่นเข้าแทรกแซงได้
3. การออกแบบโครงสร้างองค์กรทางการเมืองในรัฐธรรมนูญขัดแย้งกับเจตนารมณ์ประชาธิปไตยโดยสิ้นเชิง
4. การปฏิวัติรัฐประหารทำให้กลุ่มอำนาจนิยมข่มขู่ประชาชนให้เกิดความกลัวในการมีส่วนร่วมทางการเมือง

วัตถุประสงค์ต้องการศึกษารัฐธรรมนูญไทยที่บังคับใช้นับตั้งแต่เปลี่ยนแปลงการปกครองมาจนถึงปัจจุบันเรามีรัฐธรรมนูญทั้งชั่วคราวและถาวรรวมกันทั้งหมด 33 ฉบับ (ทั้งของคสช. และปี 2560 ด้วย) แต่ถ้านับฉบับสำคัญที่บังคับใช้รวมปี 2560 ด้วยรวม 20 ฉบับเพื่อค้นหามหาบทบัญญัติต่างๆ ที่ขัดแย้งหลักเสรีนิยมประชาธิปไตยที่เป็นภาพรวมในกฎหมายรัฐธรรมนูญไทยว่ามีอยู่อย่างไร เพื่อวิเคราะห์บทบัญญัติในรัฐธรรมนูญว่ามีความขัดแย้งอย่างไร เพื่อสร้างความตระหนักรู้ให้สังคมไทยเข้าใจบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญมีความหมายอย่างไร เป็นความตั้งใจของยุทธศาสตร์ในการจัดทำรัฐธรรมนูญให้ขัดแย้งหลักเสรีนิยมประชาธิปไตยนี้คือสมมติฐานของบทความนี้

บทความนี้มีเจตนาเพื่อสะท้อนให้เห็นปัญหาความขัดแย้งในบทบัญญัติในกฎหมายรัฐธรรมนูญทุกฉบับที่บังคับใช้ที่ผู้เขียนได้ศึกษาค้นคว้ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรทุกฉบับที่บังคับใช้ (20 ฉบับ) ว่าเป็นไปตามโครงสร้างในระบอบประชาธิปไตยและตามหลักเสรีนิยมประชาธิปไตย หรือไม่เพียงใด แต่ในบทความนี้จะขอเสนอบางฉบับมาวิเคราะห์และชี้ให้เห็นปัญหาที่เป็นความจริงในทางนิติศาสตร์ เพื่อให้เกิดประโยชน์ในทางการศึกษานิติศาสตร์และนำไปสู่การร่างรัฐธรรมนูญที่เป็นกลางของประชาชนและสร้างแนวคิดในการตระหนักรู้ในรัฐธรรมนูญเพื่อให้เกิดประโยชน์ในการยกย่องรัฐธรรมนูญที่เป็นกลางและตรงต่อเจตนารมณ์มหาชนชาวไทยเจ้าของอำนาจอธิปไตยที่แท้จริง

3. สถาบันกษัตริย์กับการปกครองในสมัยโบราณ

ประเทศไทยเรามีประวัติศาสตร์ที่ยาวนานอย่างน้อยเกือบ 6,000 ปี ผู้เขียนเชื่อว่าสถาบันที่ยิ่งใหญ่ในอดีตและเป็นผู้นำในการสร้างชาติคือสถาบันพระมหากษัตริย์ และประชาชนผู้มีความกล้าหาญ สิ่งที่ยืนยันความเก่าแก่ของแผ่นดินไทยได้ปรากฏในหลักฐาน กระถางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มรดกไทยจากภาพดาวเทียมได้กล่าวถึงชุมชนโบราณในประเทศไทยที่ทราบจากผลการสำรวจจากรูปถ่ายทางอากาศของดาวเทียมที่บ่งบอกตำแหน่งที่ตั้งชุมชนโบราณในประเทศไทยประมาณ 1,200 แห่ง พร้อมจัดทำทะเบียนแหล่งที่ตั้งด้วย จึงเป็นคำตอบที่ดีที่สุดของสังคมไทย (Ministry of Science and Technology, 2007 : 102-103)

บ่อเกิดตำแหน่งกษัตริย์ เป็นตำแหน่งที่เกิดขึ้นในรูปแบบการปกครองของรัฐพราหมณ์โบราณในการบริหารดูแลอาณาจักร ฉะนั้น กษัตริย์ในความหมายของคนโบราณคือ ผู้เป็นใหญ่แห่งไร่นาทั้งปวงถึงแม้รูปแบบการปกครองในอดีตที่มีโครงสร้างที่แตกต่างกันในแต่ละยุคแต่ละสมัยไม่เหมือนกัน แต่สิ่งที่สะท้อนให้เห็นเป็นรูปธรรมตลอดมาของการสร้างชาติไทยก็คือ สถาบันพระมหากษัตริย์เป็นองค์ประกอบหลัก ความผูกพันทางจิตใจจึงมีต่อกันมายาวนานนับพันๆ ปี ในการเป็นธรรมราชา และมีทศพิธราชธรรม 10 ประการเป็นต้น พราหมณ์จึงใช้วิธีอบรมสั่งสอนประชาชนให้เห็นว่ากษัตริย์คือสมมติเทพ จึงเป็นสถาบันที่ต้องเคารพสักการบูชาจะไปตำหนิติเตียนกล่าวโทษ

ไม่ได้รูปแบบการปกครองแบบเทวราชาหรือสมบูรณาญาสิทธิราชย์ได้สืบทอดต่อๆ กันมาจนถึงยุคสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ การเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกที่เกิดขึ้นในช่วงศตวรรษที่ 18-19 ที่เกิดขึ้นทั้งรูปแบบการปกครอง ระบบกฎหมาย ต่างก็ดี องค์ความรู้ทางการศึกษาปรัชญาต่างๆ ของชาติตะวันตก ความเจริญทางเทคโนโลยีเข้ามาส่งเสริมการผลิต เกิดการปฏิวัติอุตสาหกรรมการเพิ่มขึ้นของประชากร การแสวงหาวัตถุดิบต่างๆ ในการผลิตและการบริโภคทำให้มีการออกแสวงหาอาณานิคมและตามด้วยการล่าอาณานิคมเพราะด้วยความเจริญทางเทคโนโลยีและมีกำลังการรบที่เหนือกว่าทำให้การล่าดินแดนที่ด้อยความเจริญต่างๆ ทวีปเอเชียเป็นเป้าหมายของชาวตะวันตกที่ต้องการค้าขาย และต้องการยึดครอง สิ่งเหล่านี้ได้สร้างความเสียหายให้สังคมเอเชียรวมทั้งดินแดนแผ่นดินไทยก็ได้รับแรงกระทบในรัชสมัยรัชกาลที่ 4 ต้องสูญเสียสิทธิสภาพนอกอาณาเขตให้ชาวอังกฤษที่มาทำสนธิสัญญาเบาว์ริง (Boonchalermpipas, 2000 : 135-136) ทางการค้ากับกรุงเทพฯ และตามด้วยประเทศอื่นๆ อีก 13 ประเทศในขณะนั้นจนต้องทำให้กรุงเทพฯ ต้องเปลี่ยนแปลงรูปแบบการบริหารจัดการบ้านเมืองให้เท่าทันเทียบเทียมอารยประเทศในขณะนั้นให้ได้อย่างรวดเร็วเพื่อหลุดจากบ่วงการเสียเปรียบทางการศาลและการค้าต่างของรัฐไทยที่มีความรู้ไม่เท่าทันฝรั่งชาติตะวันตกในระบบกฎหมายสมัยใหม่ที่เป็นแนวคิดของจอห์น ออสติน (John Austin) ก็ได้แพร่หลายเข้ามาในไทยตามด้วยรูปแบบกฎหมายลายลักษณ์อักษรที่เป็นระบบกฎหมายโรมัน ในการจัดทำ

ประมวลกฎหมายอาญา การจัดทำประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ การจัดทำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ และกฎหมายอื่นๆ ตามมา ความเจริญดังกล่าวนี้นำไปสู่ให้กรุงสยามต้องส่งบุคลากรไปทำการศึกษาในด้านต่างๆ ในต่างประเทศในกลุ่มประเทศยุโรปอย่างต่อเนื่องและขยายจำนวนคนเพิ่มขึ้น

4. หลักการประชาธิปไตยและเสรีนิยมประชาธิปไตย

การกำเนิดแนวคิดอำนาจอธิปไตย ที่เสนอโดยฌอง โบแด็ง (Jean Bodin) ระหว่าง ค.ศ. 1530 -1596 นักปรัชญาชาวฝรั่งเศสในช่วงศตวรรษที่ 16 ท่านจึงได้เสนอแนวความคิด ว่าด้วยอำนาจสูงสุด (Summa potestas: puissance souveraine) ที่อธิบายว่า “สิ่งที่เรียกว่ารัฐย่อมมีลักษณะเป็นการปกครองที่เป็นระเบียบตามกฎหมายเหนือครอบครัวยุคโบราณมากมาย รวมถึงสิ่งต่างๆ ที่ครอบครัวยุคก่อนนั้นโดยอาศัยอำนาจสูงสุด” และให้ความเห็นอีกว่า “ถ้าอำนาจอธิปไตยอยู่ที่เจ้าชายคนเดียว ก็เป็นระบอบกษัตริย์ ถ้าคนส่วนน้อยปกครองคนส่วนใหญ่โดยอำนาจอธิปไตยก็เป็นระบอบขุนนาง ถ้าคนส่วนใหญ่ทั้งหมดรวมกันออกคำสั่งโดยอาศัยอำนาจอธิปไตยร่วมกันนั้นต่อปัจเจกชนแต่ละคน ก็เป็นระบอบประชาธิปไตย” (Pakeerut, 2018 : 222-223)

การกำเนิดแนวคิด เจตนารมณ์ร่วมกันของปวงชนและอำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชนที่เสนอโดยฌอง ฌาคส์ รูสโซ นักคิดชาวฝรั่งเศสในช่วง ค.ศ. 1712-1778 ได้เสนอแนวคิดในหนังสือ “สัญญา

ประชาคม” (Social Contract) ที่กล่าวว่า “รัฐเกิดขึ้นจากการที่มนุษย์หลายคนมาอยู่รวมกันเป็นหมู่เหล่าจนเกิดเป็นสังคมขึ้น มนุษย์ได้ทำสัญญาหรือก่อพันธะผูกพันกันโดยชัดแจ้งหรือโดยปริยายว่าจะโอนอำนาจอธิปไตยที่ตนมีอยู่ให้แก่สังคมที่รู้จักกันว่า สัญญาประชาคม” เป็นที่มาของการเผยแพร่ทฤษฎี “อำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชน” (Sawangsak, 2013 : 60)

นักปรัชญาชาวอังกฤษนามว่า จอห์น ล็อก (John Locke) ที่มีแนวคิดที่ว่า “อำนาจไม่ควรตกอยู่คนเดียวและสามารถตรวจสอบอำนาจของผู้มีอำนาจได้” และหนังสือเรื่อง “ศาสตรนิพนธ์สองบรรพว่าด้วยการปกครอง” แนวคิดของจอห์น ล็อกได้กลายเป็นพื้นฐานของกฎหมายที่ทำให้ ชาลส์ เดอ มงเตสกีเอร์ ได้นำเสนอ ทฤษฎีการแบ่งแยกอำนาจ นิติบัญญัติ อำนาจบริหาร อำนาจตุลาการ ทำให้โทมัส เจฟเฟอร์สัน ตัวแทนจากเวอร์จิเนียได้นำแนวคิดของจอห์น ล็อกและมงเตสกีเอร์ไปใช้ในการประกาศอิสรภาพของสหรัฐอเมริกา (United States Declaration of Independence) แลงการณเมื่อวันที่ 4 กรกฎาคม ค.ศ. 1776 ที่เป็นสงครามปฏิวัติที่อาณานิคมขัดแย้งกับอังกฤษทำให้เกิดรูปแบบการปกครองแบบประธานาธิบดี (Presidential System) ที่ยึดถือการแบ่งแยกอำนาจอย่างเคร่งครัด ระหว่างฝ่ายนิติบัญญัติกับฝ่ายบริหาร และมีอำนาจตุลาการคือ ศาลในการตัดสินคดีต่างๆ อย่างอิสระ การปกครองรูปแบบดังกล่าวนี้ได้เกิดขึ้นในประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นครั้งแรกที่บัญญัติกฎหมายกติกาทั้งหมดไว้ในรัฐธรรมนูญประเทศสหรัฐอเมริกา จึงนับว่าเป็นประเทศแรกๆ

วิวัฒนาการรูปแบบการปกครองประชาธิปไตยที่ลือหลักการมาจากนครรัฐเอเธนส์ในสมัยโบราณ จึงทำให้เกิดรูปแบบการปกครองในระบอบประชาธิปไตย ส่งผลให้เกิดการปฏิวัติในประเทศฝรั่งเศสระหว่างปี ค.ศ.1789-1799 ที่ล้มล้างระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ ที่เป็นประวัติศาสตร์มนุษยชาติ ที่ตามด้วยการจัดตั้งสาธารณรัฐในเดือนกันยายน ค.ศ. 1792 ประเทศฝรั่งเศสจึงได้เกิดระบอบการปกครองแบบกึ่งประธานาธิบดี (Semi-Presidential System) ขึ้นในสังคมโลก จึงเห็นได้ว่าในสังคมตะวันตกได้เกิดการเปลี่ยนแปลงขนานใหญ่ในระบอบการปกครองในกระแสวิคิดทางการเมือง และแนวคิดทางปรัชญาต่างๆ และแพร่หลายองค์ความรู้ไปสู่ประชาชนและบุคคลที่เดินทางไปเรียนและศึกษาในประเทศดังกล่าวนี้ รวมทั้งคณะราษฎรก็ได้ไปศึกษาในประเทศฝรั่งเศส และนำความคิดในระบอบการปกครองที่อำนาจเป็นของปวงชนกลับมาและคิดปรับใช้ในประเทศไทยให้มีการวิวัฒนาการที่ดีเกิดขึ้น

ประชาธิปไตยคือ ระบอบการปกครองที่ถือเอาอำนาจของประชาชนเป็นใหญ่ อำนาจอธิปไตยเป็นของประชาชน แต่ในบางรูปแบบที่มีกษัตริย์ กษัตริย์มีอำนาจสูงสุดในรัฐแต่อำนาจของกษัตริย์ถูกจำกัดให้อยู่ภายใต้รัฐธรรมนูญ การใช้อำนาจอธิปไตยโดยประชาชนในการออกเสียงเลือกตั้งประการหนึ่ง และในการออกเสียงประชามติอีกประการหนึ่ง โดยเป็นประชาธิปไตยทางอ้อมที่ให้ประชาชนเลือกตั้งตัวแทนเข้าไปทำงานในรัฐสภาที่เรียกว่า ผู้แทนราษฎร ในสภาผู้แทนราษฎรที่ถือว่าประชาชนทุกคนมีความเท่าเทียมมีความเสมอภาคใน

กฎหมาย ผู้ใช้อำนาจปกครองนั้นจะต้องได้รับความเห็นชอบจากประชาชนส่วนใหญ่ การใช้อำนาจอธิปไตยนั้นเป็นไปเพื่อปกป้องคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนและผลประโยชน์ของประชาชนโดยรวม การใช้อำนาจอธิปไตยนั้นสามารถตรวจสอบถ่วงดุลซึ่งกันและกัน การใช้อำนาจอธิปไตยต้องมีกฎหมายให้อำนาจในการดำเนินการเรียกว่า นิติรัฐ ที่จำกัดอำนาจของรัฐในการใช้อำนาจอธิปไตยได้ต่อเมื่อมีกฎหมายให้อำนาจเท่านั้น (Pakeerut, 2014 : 207-209)

เสรีนิยมประชาธิปไตย แนวความคิดได้พัฒนาขึ้นในภายหลังในช่วงปี ค.ศ. 1723-1790 ช่วงสมัยของอาจารย์อดัม สมิท (Adam Smith) นักเศรษฐศาสตร์เสรีนิยมที่เห็นว่า การแข่งขันทางเศรษฐกิจที่เป็นไปตามธรรมชาติ แนวคิดดังกล่าวนำมาพัฒนาเป็นการปกครองเสรีนิยมประชาธิปไตยที่ผู้ปกครองต้องได้อำนาจการปกครองมาจากประชาชน โดยผ่านการเลือกตั้ง รัฐเปิดให้ประชาชนจัดตั้งพรรคการเมืองได้ พรรคการเมืองที่ได้รับเสียงข้างมากจากการเลือกตั้งจะได้เป็นผู้จัดตั้งรัฐบาลขึ้นบริหารประเทศ ส่วนพรรคที่ได้เสียงข้างน้อยก็จะเป็นฝ่ายค้านควบคุมการตรวจสอบการใช้ อำนาจของรัฐบาล การปกครองระบอบเสรีนิยมประชาธิปไตยได้นำมาใช้ปกครองประเทศไทยตั้งแต่วันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ. 2475 ในรูปแบบการปกครองใหม่ที่ทำให้เกิดกฎเกณฑ์ข้อบังคับในการปกครองประเทศขึ้น (Pakeerut, 2014 : 102-103) ซึ่งสรุปหลักเกณฑ์ในรัฐธรรมนูญ รับรองสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชน รัฐบาลมาจากการเลือกตั้งเป็นใหญ่ มีสื่อเสรี มีระบบการเลือกตั้ง

ที่เสรีและเป็นธรรม

รัฐธรรมนูญ (Constitution) มีความหมายว่ากฎเกณฑ์ข้อบังคับที่เป็นรากฐานของประเทศที่มีขอบเขตอำนาจแน่นอน มีประชากรที่เป็นประชาชนที่มารวมตัวกัน ด้วยการกำหนดอำนาจรัฐความสัมพันธ์ระหว่างองค์กรของรัฐที่มีหลักประกันสิทธิเสรีภาพของประชาชน โดยมีเนื้อหาครอบคลุมรูปแบบของรัฐ ประมุขของรัฐและองค์กรที่ใช้อำนาจสูงสุดของรัฐ มีองค์กรตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐ รัฐธรรมนูญถือว่าเป็นกฎหมายสูงสุดในการปกครองประเทศ (Chumpa, 2014 : 1-6)

5. การขัดแย้งกับหลักเสรีนิยมประชาธิปไตย

แนวคิดกฎหมายรัฐธรรมนูญทำให้เกิดความสัมพันธ์ต่างๆ ขึ้นของสถาบันการเมืองในทางกฎหมาย เป็นสิ่งที่สภาร่างรัฐธรรมนูญควรนำไปวิเคราะห์และจัดทำออกมาเป็นรูปกฎหมายสูงสุดของประเทศ แต่ในทุกๆ รัฐธรรมนูญที่ผ่านๆ มาเกือบทุกฉบับที่ขัดแย้งกับหลักเสรีนิยมประชาธิปไตย มีบทวิเคราะห์ให้เห็นบทบัญญัติที่ขัดแย้ง ดังนี้

1. ปัญหาที่บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญไทยที่ไม่คำนึงถึงอุดมการณ์ประชาธิปไตย กล่าวคือ อำนาจอธิปไตยที่เป็นของปวงชนชาวไทย การรับรองสิทธิเสรีภาพของประชาชน การตรวจสอบถ่วงดุลอำนาจที่อยู่ในหลักเสรีนิยมประชาธิปไตย ในเรื่องดังกล่าวนี้ หากวิเคราะห์ด้วยรัฐธรรมนูญ (ฉบับ พ.ศ. 2475) ประกาศใช้เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม พ.ศ. 2475 จะมีบทบัญญัติในมาตรา 3 ที่บัญญัติว่า “องค์พระมหากษัตริย์ดำรงอยู่ในฐานะอันเป็นที่เคารพสักการะ ผู้ใดละเมิดมิได้” นั้นเห็นได้ว่า

ย้อนแย้งหลักการในมาตรา 12” ภายในบังคับแห่งบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญนี้บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมาย ฐานันดรศักดิ์โดยกำเนิดก็ดีโดยแต่งตั้งก็ดีหรือโดยประการอื่นใดก็ดี ไม่กระทำให้เกิดเอกสิทธิ์อย่างใดเลย” เห็นได้อย่างชัดเจนว่าสองมาตรานี้ขัดแย้งในหลักเสรีนิยมประชาธิปไตย หมายความว่า พระมหากษัตริย์จะต้องเป็นที่เคารพสักการะและถวายพระเกียรติมีเอกสิทธิ์เหนือกฎหมายรัฐธรรมนูญประชาชนจะไปกล่าวหาฟ้องร้องมิได้ การบัญญัติได้กระทำต่อเนื่องมาถึงรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 ในมาตรา 6 บัญญัติว่า “องค์พระมหากษัตริย์ทรงดำรงอยู่ในฐานะอันเป็นที่เคารพสักการะ ผู้ใดจะละเมิดมิได้ ผู้ใดจะกล่าวหา หรือฟ้องร้องพระมหากษัตริย์ในทางใดๆ มิได้” ปัญหาในบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญไทยดังกล่าวนำไปสู่การขัดแย้งหลักอำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชนชาวไทย หลักแห่งความเสมอภาคในกฎหมาย และการตรวจสอบถ่วงดุล ตามหลักเสรีนิยมประชาธิปไตย ถ้าหากให้พระองค์ท่านใช้อำนาจได้ก็ต้องยินยอมให้ตรวจสอบได้เช่นกัน จึงเป็นบทบัญญัติที่ขัดต่อหลักการที่ให้พระมหากษัตริย์อยู่ภายใต้รัฐธรรมนูญขัดต่อหลักนิติธรรมที่ว่ากฎหมายที่ดีต้องมีความชัดเจน กฎหมายที่ดีต้องไม่ขัดแย้งกันเอง กฎหมายที่ดีต้องมีเหตุผล ซึ่งลักษณะเช่นนี้ได้สืบทอดส่งต่อแนวคิดในตารางแสดงรัฐธรรมนูญไทยฉบับต่างๆ ต่อมา รวมทั้งฉบับชั่วคราว พ.ศ.2557 และฉบับปัจจุบันอีกด้วย (Chumpa, 2014 : 12-13)

2. การแบ่งแยกอำนาจในรัฐธรรมนูญไม่เด็ดขาดทำให้องค์กรอื่นเข้ามาแทรกแซงได้

ปรากฏในบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ (ฉบับ พ.ศ. 2489) ที่ถือว่าเป็นรัฐธรรมนูญฉบับที่ 2 ในมาตรา 2 บัญญัติว่า “อำนาจอธิปไตยย่อมมาจากปวงชนชาวไทย พระมหากษัตริย์ผู้เป็นประมุขทรงใช้อำนาจนั้นแต่โดยบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้” และในมาตรา 3 อีกว่า “องค์พระมหากษัตริย์ดำรงอยู่ในฐานะอันเป็นที่เคารพสักการะผู้ใดจะละเมิดมิได้” และบัญญัติต่อไปในมาตรา 6 7 และ 8 ให้ทรงใช้อำนาจ นิติบัญญัติทางรัฐสภา อำนาจบริหารทางคณะรัฐมนตรี และอำนาจตุลาการทางศาลเป็นการขัดแย้งหลักเสรีนิยมประชาธิปไตยที่ต้องการให้พระมหากษัตริย์อยู่ภายใต้รัฐธรรมนูญ และเป็นประมุขเพียงอย่างเดียว การบัญญัติเช่นนี้ ถือได้ว่าสถาบันพระมหากษัตริย์ขัดแย้งไม่ยอมรับอำนาจอธิปไตยของประชาชน ในการใช้อำนาจตามที่กล่าวในข้อ 1 ทำให้การจัดทำรัฐธรรมนูญของไทย แบ่งแยกอำนาจไม่เด็ดขาดตามหลักแบ่งแยกอำนาจ และขยายเข้าไปในหมวด 5 ในมาตรา 80 ที่บัญญัติว่า “การพิจารณาพิพากษาอรรถคดีเป็นอำนาจของศาลโดยเฉพาะ ซึ่งจะต้องดำเนินการตามกฎหมายและในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์” ในบทบัญญัตินี้ก็เป็นการก้าวล่วงอำนาจอธิปไตยที่มาจากปวงประชาชนโดยสิ้นเชิงที่เป็นอำนาจอิสระของตุลาการโดยแท้ การบัญญัติอำนาจตุลาการไม่ให้มีการตรวจสอบการใช้อำนาจของตนเอง ที่ออกแบบว่ากระทำการในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ เพื่อป้องกันไม่ให้ประชาชนฟ้องร้องศาลได้ในกรณีวินิจฉัยคดีผิดพลาด เพราะติดขัดในมาตรา 3 ข้างต้น ซึ่งอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีเป็นอำนาจอิสระ

ของตุลาการตามหลักเสรีนิยมประชาธิปไตยหลักดังกล่าวนี้ขัดแย้งมาตั้งแต่รัฐธรรมนูญ (ฉบับ พ.ศ. 2475) ในมาตรา 58 และสืบเนื่องมาจนถึงปัจจุบันต่อมาในรัฐธรรมนูญ (ฉบับ พ.ศ. 2492) ก็ยังมีการแทรกแซงอำนาจอธิปไตยของประชาชนด้วยบทบัญญัติหลายมาตราในหมวด 5 แนวนโยบายแห่งรัฐ ที่มีการบัญญัติขึ้นเป็นครั้งแรกในมาตรา 59 “กำลังทหารเป็นของชาติ อยู่ในบังคับบัญชาสูงสุดของพระมหากษัตริย์ไม่ขึ้นต่อเอกชน คณะบุคคลหรือพรรคการเมืองใดๆ” ในระบอบประชาธิปไตยที่พระมหากษัตริย์อยู่ภายใต้กฎหมายรัฐธรรมนูญ พระองค์ท่านมีสถานะเป็นเพียงพระประมุขของชาติที่เป็นเสมือนเครื่องหมายสัญลักษณ์ของประเทศ ดังนั้นการบัญญัติกฎหมายเช่นนี้ก็เปิดโอกาสให้กองทัพเข้าใจว่าเป็นทหารของพระราชาทันที ที่กินเงินเดือนจากภาษีอากรของประชาชน และพระมหากษัตริย์ทรงหมดภาระในการบริหารบ้านเมืองทางการปกครองและราชการแผ่นดินไปแล้ว และในมาตรา 60 บัญญัติว่า “กำลังทหารพึงใช้เพื่อการรบการสงครามหรือเพื่อปราบปรามการจลาจล และจะใช้ได้แต่โดยกระแสพระบรมราชโองการฯ” ก็เป็นการยืนยันอำนาจและคำสั่งของพระมหากษัตริย์ในการบังคับบัญชาตามระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์เดิม อีกทั้งในหมวด 7 อำนาจบริหาร ในมาตรา 155 ที่บัญญัติว่า “พระมหากษัตริย์ทรงไว้ซึ่งพระราชอำนาจในการพระราชทานอภัยโทษ” การอภัยโทษควรจะเป็นหน้าที่ของสถาบันตุลาการหรือผู้พิพากษาที่ได้รับมอบอำนาจจากประชาชนตามหลักเสรีนิยมประชาธิปไตยถือว่าบทบัญญัติเหล่านี้ได้ทำให้

การแบ่งแยกอำนาจอธิปไตยไม่เด็ดขาด อีกทั้งไม่สามารถตรวจสอบการใช้อำนาจดังกล่าวได้ การใช้พระราชอำนาจในมาตรานี้เห็นได้ว่าเป็นการนำพระราชอำนาจ เป็นอำนาจส่วนตัวของพระราชซึ่งมีอยู่ในระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ และสืบทอดต่อๆ กันมาถึงปัจจุบัน ก็เป็นการตรากฎหมายที่ย้อนแย้งหลักการเสรีนิยมประชาธิปไตยนั่นเอง

3. การบัญญัติโครงสร้างองค์กรทางการเมืองในรัฐธรรมนูญขัดแย้งหลักเสรีนิยมประชาธิปไตยในเรื่อง สิทธิเสรีภาพของประชาชน ได้มีการบัญญัติใน รัฐธรรมนูญ (ฉบับชั่วคราว พ.ศ. 2490 และฉบับ พ.ศ. 2492) โดยในฉบับ พ.ศ. 2490 ในมาตรา 9 “พระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งอภิรัฐมนตรีเป็นตำแหน่งสำหรับถวายคำปรึกษาในราชการแผ่นดิน” และในฉบับ พ.ศ. 2492 มาตรา 13 “พระมหากษัตริย์ทรงเลือกแต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิเป็นประธานองคมนตรีคนหนึ่ง และองคมนตรีอีกไม่มากกว่าแปดคนประกอบเป็นคณะองคมนตรีวรรคสอง คณะองคมนตรีมีหน้าที่ถวายความเห็นต่อพระมหากษัตริย์ในพระราชกรณียกิจทั้งปวง ฯ” ในบทบัญญัติดังกล่าวนี้ เป็นการบัญญัติองค์กรทางการเมืองเข้ามาในระบอบเสรีนิยมประชาธิปไตยโดยไม่มีเหตุผลรองรับแต่อย่างใด การแต่งตั้งอภิรัฐมนตรีหรือองคมนตรีเป็นที่ปรึกษาราชการแผ่นดินนั้นกระทำในรัชสมัยรัชการที่ 5 ที่เป็นระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ เพราะพระมหากษัตริย์เป็นผู้ใช้อำนาจในกิจการบริหารราชการแผ่นดินทั้งปวงภายในประเทศ แต่ในหลักเสรีนิยมประชาธิปไตย มีคณะรัฐมนตรี และสภาผู้แทนราษฎรที่มาจาก

เลือกตั้งเสรี มีคณะผู้พิพากษา การบริหารราชการแผ่นดินเป็นไปตามนโยบายที่นายกรัฐมนตรีที่ได้แถลงต่อรัฐสภาและมีคณะรัฐมนตรีที่รับผิดชอบกำกับดูแลราชการแผ่นดินในกระทรวงทบวงต่างๆ ซึ่งพระเจ้าแผ่นดินหรือพระมหากษัตริย์ไม่ได้มีอำนาจหน้าที่ดังกล่าวนี้แล้ว การเพิ่มสถาบันองคมนตรีขึ้นมาก็ต้องมาจับเงินเดือนจากภาษีอากรของประชาชนที่ทำให้เพิ่มงบประมาณขึ้นมาอีก และขัดแย้งระเบียบวิธีทางการเมืองในระบอบประชาธิปไตยและทำให้องค์กรองคมนตรีเข้ามามีอำนาจในทางการเมืองสามารถเข้าแทรกแซงการทำงานของข้าราชการทหาร ข้าราชการประจำต่างๆ หรือหน่วยงานของรัฐได้ ปัญหาเรื่องนี้สืบทอดบทบัญญัติทางกฎหมายตลอดมาจนถึงปัจจุบัน

4. การปฏิวัติรัฐประหาร ทำให้กลุ่มอำนาจนิยมข่มขู่ประชาชนให้เกิดความกลัว ในการมีส่วนร่วมทางการเมือง ปัญหาดังกล่าวนี้นั้นระยะเวลา 82 ปี (พ.ศ. 2557) มีการปฏิวัติ (Kerdvichai, 1998 : 214) รัฐประหารในประเทศไทยไปเป็นจำนวน 25 ครั้ง (ถึงปัจจุบัน) สิ่งที่เกิดขึ้นคือกลุ่มอำนาจทางทหารที่ก่อการดังกล่าวที่ถือได้ว่าเป็นกลุ่มอำนาจนิยม (Authoritarianism) ที่มีอุดมการณ์ทางการเมืองแบบเผด็จการในการใช้อำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาดเหนือรัฐ โดยไม่คำนึงถึงสิทธิเสรีภาพของประชาชน ในอดีตที่ผ่านมาของการยึดอำนาจของคณะปฏิวัติได้สร้างกลไกทางกฎหมายในการใช้อำนาจต่อประชาชน การข่มขู่การใช้อำนาจควบคุมตัวไปกักขัง การปราบปรามผู้ต่อต้านหรือประท้วง การประหารชีวิต การละเมิด

สิทธิมนุษยชนและอีกหลายวิธีการที่กระทำต่อประชาชน และประชาชนไม่เคยมีส่วนร่วมทางการเมืองแต่อย่างใด สิ่งเหล่านี้ได้สร้างความหวาดกลัวให้เกิดขึ้นกับประชาชน สถาบันทหารไม่ได้ปรับตัวเข้ากับระบบการปกครองเสรีประชาธิปไตยแต่อย่างใดการปฏิวัติรัฐประหารนำไปสู่การบัญญัติรัฐธรรมนูญและตรากฎหมายต่างๆ ของคณะปฏิวัติขึ้นมาบังคับใช้กับประชาชน ซึ่งเป็นกฎหมายที่ลิดรอนสิทธิเสรีภาพของประชาชน สภานิติบัญญัติแห่งชาติไม่ได้มาจากการวิธทางประชาธิปไตยแต่อย่างใดแต่ในการตรากฎหมายกลับจัดทำไว้มากมายเพื่อส่งเสริมให้กลุ่มอำนาจนิยมให้มีหลักนิติรัฐเป็นเครื่องมือสืบทอดอำนาจประการหนึ่ง เพื่อสร้างความแข็งแกร่งในการยึดครองของกลุ่มขุนนางอำมาตย์อีกประการหนึ่ง และสร้างบทบัญญัติกฎหมายที่เป็นเจตจำนงของกลุ่มผู้มีอำนาจอีกประการหนึ่ง กฎหมายเหล่านี้ก็ไม่ได้กระทำการยกเลิกแต่อย่างใดยังคงบังคับใช้มาถึงปัจจุบัน สิ่งเหล่านี้ย้อนแย้งกับวิถีทางประชาธิปไตยและหลักเสรีนิยมประชาธิปไตย เป็นข้อเท็จจริงที่เห็นได้ว่ามีการจัดตั้งกลุ่มขุนนางอำมาตย์ข้าราชการประจำเข้าไปควบคุมการจัดทำยกร่างกฎหมายรัฐธรรมนูญให้เป็นไปตามเจตจำนงของรัฐาธิปัตย์ผู้กุมอำนาจอย่างแท้จริง

6. สรุป

บทบัญญัติในกฎหมายรัฐธรรมนูญที่บังคับใช้ทุกฉบับและที่ยกมาวิเคราะห์เป็นประจักษ์พยานเอกสารอันดับหนึ่ง ที่นำสืบให้เห็นเจตนาของคณะ

กรรมการผู้ร่างรัฐธรรมนูญในทุกยุคทุกสมัยที่มีกลุ่มอำนาจนิยมเข้าไปมีอิทธิพล จึงทำให้ประชาธิปไตยไทยขัดแย้งตลอดมาเพราะมียุทธศาสตร์ทางการเมืองที่เข้ามาคุมอำนาจประการหนึ่งและด้วยความยำเกรงในพระราชอำนาจระบบเก่าที่ทำให้การยกร่างรัฐธรรมนูญไม่มีความอิสระประการหนึ่ง จึงเห็นได้ว่า ในรัฐธรรมนูญทุกฉบับที่นำมากล่าวมีบทขัดแย้งกับสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชน รัฐบาลไม่ได้มาจากการเลือกตั้งที่แท้จริงพระราชอำนาจยังคงมีอยู่ในบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ ถือได้ว่ารัฐธรรมนูญไทยที่เกิดขึ้นเกือบทุกฉบับขัดแย้งหลักเสรีนิยมประชาธิปไตยตลอดมา ผลที่ประเทศได้รับคือ ความเสียหายของประชาชนตลอดระยะเวลา 88 ปี ที่ผ่านมา

7. องค์ความรู้ที่ได้รับ

สร้างความตระหนักรู้ให้ประชาชนหันมาศึกษาสภาพปัญหาในรัฐธรรมนูญและมีความเข้าใจในระบอบการปกครองระหว่างระบอบเสรีนิยมประชาธิปไตยกับระบอบอำนาจนิยม ที่มีความแตกต่างในอุดมการณ์และเจตนารมณ์ในทางกฎหมายอย่างไร ประกอบด้วย ข้อดี ข้อเสีย ในระบอบการปกครองมีความแตกต่างอย่างไร เพื่อนำไปสู่การแสดงประชามติของประชาชนทั้งประเทศ จนก่อให้เกิดการจัดตั้งคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญให้เป็นไปตามเจตจำนงของประชาชนคนทั้งประเทศอย่างแท้จริง โดยนำนิติปรัชญาแนวพุทธที่มีวิธีประสานประโยชน์และวิธีปรองดองมาใช้ให้สอดคล้องกับจารีตในสังคมไทย

References

- Boonchalermwipas, S. (2000). *The Thai Legal History*. (2nd ed.). Bangkok : Winyuchon Publisher.
- Chumpa, M. (2014). *Principle of Constitutional Law*. (2nd ed.). Bangkok : Nitidhamma Publisher.
- Jaijing, N. (2005). Deconstruct 1932: Real Dream of True Blue-Blooded Idealist. *Art & Culture magazine*, 27(2), 78-117.
- Kerdvichai, N. (1998). *Constitution of the Kingdom of Thailand, B.E. 2540 (1997)*. Bangkok : Dok Ya Publisher.
- Ministry of Science and Technology. (2017). *The heritage from Space*. Bangkok : Aroonkarnpim Ltd., Part.
- Pakeerut, W. (2014). *Doctrine on Constitution and Principle of Public Law*. (2nd ed.). Bangkok : Duean Tula Publisher.
- Pakeerut, W. (2018). *History, Forensics, Philosophy*. Bangkok : Pappim Publisher.
- Setthabutt, N. (1999). *Document on Examining Constitution Draft 10 December 1932*. Bangkok : Thammasat University Press.
- Sawangsak, Ch. (2013). *Public Law*. Bangkok : Duen Tula Publisher.